

Când crivățul cu iarna...

Mihai Eminescu

Când crivățul cu iarna din nord vine în spate
Și mătură cu-aripa-i câmpii întinse late,
Când lanuri de-argint luciu pe țară se aştern,
Vânturi scutur aripi, zăpadă norii cern...

Îmi place atuncea-n scaun să stau în drept de vatră,
S-aud cânii sub garduri că scheaună și latră,
Jăraticul să-l potol, să-l sfarm cu lunge clești,
Să cuget basme mândre, poetice povești.

Pe jos să șadă fete pe țolul aşternut,
Să scarmene cu mâna lâna, cu gura glume,
Iar eu s-ascult pe gânduri și să mă uit de lume,
Cu mintea s-umblu drumul poveștilor ce-aud.

Orogiul să sună - un greier amortit -
Și cald să treacă focul prin vinele-mi distinse,
Să văd roze de aur și sărutări aprinse
În vreascuri, ce-n foc puse trăsnesc des risipit,
Ca vorba unei babe măruntă, țănduroasă.
Atuncea focu-mi spune povestea-a mai frumoasă.
Din el o aud astfel cum voi să o aud
Ş-amestec celelalte cu glasu-i pâlpâit.
Şi mândru-acest amestec gândirea-mi o descoasă,
O-nșiră apoi iarăși cum dânsa a voit.

Astfel gândirea-nșiră o mie de mărgele -
Un șir întins și luciu dar fără de sfârșit;
Somnul m-apucă-n brațe prin gândurile mele
Şi-n somn mă mai urmează a lor bland glas uimit.
Prin șirul lor ce sună, orogiul cu jele
L-aud sunând ca greier bătrân și răgușit;
În urmă tace chiar și a mamei rugăciune -
La gânduri sclipoare un capăt ea le pune.

Ajung la ea și noaptea umbririle-i și-ntinse,
Pe fruntea ei cea dulce culeg blânde visări,
Amorul lin își moaie aripile lui stinse,
Pe ochii ei eu caut profunde sărutări -
Ea-nchide surâzândă lungi genele ei plânse
Și glasul ei e cântec în line tremurări,
Pe sânii rotunzi, albi, netezi, ea fruntea mea așeză -
Adorm și ea la capu-mi surâde și veghează.